

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταστον ἰδριθιουμέν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννεῆκόντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλιμυμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Δευτέρα Νοεμβρίου κι' εικοστή,
δικάζονται σπαθάτοι σεβάστοι.

Δύο κι' ἑξακόσια
και χαμπέρια τόσα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Ποῖος ἰσὺ ποὺ προχωρεῖς
κορῶμένος και βάρης,
μὲ φτερὰ, μὲ σακαράκα,
κι' ἔχεις τὰ γαλόνια πλάκα ;

Πρόβαινε νὰ σὲ γνωρίσω,
νὰ σὲ ἴδῳ κι' ἔμπρός και πίσω,
πρόβαινε νὰ καμαρώσω
τὸ καμάρι σου τὸ τόσο.

Εἶσαι τῶν πολέμων Ἄρης,
φύτρο ράτσας δυνατῆς,
κι' ἄλοῖνα σουλατσάρις
και 'στὸ χῶμα δὲν πατεῖς ;

Ποῖος ἰσὺ ποὺ γιὰ ταμποῦρι
στῆθος εἶχεις φλογερὸν,
σὺ ποὺ τόκοψες κουμποῦρι
ψάλωντας τὸ ἄλιγερὸν ;

Ποῖος ἰσὺ ποὺ σὲ 'κυττοῦσαν
τόσαις νύραις σὰν πιτσούνια,
και τῆς φούσταις των 'πατούσαν
τὰ τριζάτα σου σπιρούνια ;

Ποῖος ἰσὺ ποὺ καταφέγγεις,
κι' ὅταν σ' ἀντικρύξῃ Γαίγγκη
σκουζεις μὲ ψυχῆς βρασιμὸν :
«Κύριε τῶν ἱλασμῶν,
μὴ τοὺς πόδας εἰσενίγκης
εἰς φευγάλας πειρασμῶν ;»

Ποῖος ἰσὺ ποὺ τῶρ' ἀνάφρεις
'στῆς εἰρήνης τὸν καιρὸ,
κι' ἄλοῖνα Τούρκους χάρφεις
κι' αἶμα πίνεις σὰν νερό ;

Ποῖος ἰσὺ, και ποῖος αὐτός,
ποὺ κορόνιετ' ἔδῳ πέρα
Στρατηλάτης Ζηλευτός
και σπαθίζει τὸν ἄερα ;

Μὴ γελᾶτε, μὴ γελᾶτε,
κι' ὄλοι γύρω μας ἔλατε,
δικαστῆς κι' ἐγὼ θὰ γίνω
και τὴν ὄρσιν σας θὰ κρίνω.

Δίχως φόβον, δίχως πάθος,
μὲ μεγάλο σοβαρὸ
κάθε πταίσμα, κάθε λάθος,
αὐστηρῶς θὰ τιμωρῶ.

Πᾶνε πιά τὰ χαρᾶτά,
θὰ δουλίψῃ τὸ τοικοῦρι
γιὰ ποδάρια φτερωτά,
ποὺ μᾶς τόκοψαν κουμποῦρι.

Ἐκκαθάρσις θὰ γίνῃ
γιὰ νὰ λείψουν τόσα χάλια...
'πίσω σεῖς, μακρὰν ἐκεῖνοι,
δὲν ἀκούω παρακάλια.

Ἄχυρα σὰν πρὶν δὲν τρώγει
ὁ δικάζων Φασουλῆς,
δὲν τὸν πείθουν μῆτα λόγοι,
μῆτε μῆσα τῆς Αὐλῆς.

Φθάνει πλέον τόσος οίκτος,
τῆς χειρούλας μου θ' ἀπλώσω,
καὶ σπαλίταις ἀμειλίχως
πέρα πέρα θὰ ξιλώσω.

Καὶ δικάζων ἀπηνῶς
δοῦς ἔστρεψαν τὰ νότια,
δὲν θὰ κἀνω κανενός
τὸ χατήρι σὰν καὶ πρῶτα.

Ποῦς εἶναι τοῦτος πούρχεται τραχάτος ἀπὸ πέρα
γὰρ νὰ μὲ πῆ κρυφά ;
σταμάτησε, κί' ὁ Φασουλῆς σου κόβει τὸν ἀέρα
καὶ μῖσα δὲν ψηφῆ.

Φέρτε μπαμπάκι γρήγορα ταῦτά μου νὰ βουλώσω...
τόπα καὶ τάπερσισα... γαλόνα θὰ ξιλώσω...

Πινაკωτή, Πινაკωτή,
πὲρ' ἀπὸ τ' ἄλλο μου ταῦτι.

Μὴ καὶ σὺ, βρὶ Περικλίτο,
μὲ μιλῆσες γὰρ κανένα,
γιατὶ μούρχεται καὶ σίνα
νὰ σὲ στείλω 'στὸ μουσακέτο.

Μὴ κανέναν θύρας κρούση
καὶ πρὸς τὰ 'ψηλά στραφῆ...
βλίψεις τοῦτο μου τὸ μοῦσι ;
μ' αἶμα θίλω νὰ βαρῆ.

Κί' ὅμοιον τύχω κί' ὅμοιον λάχω
νὰ κτυπῶ διὰ οὐθέρου,
κί' αἶματα 'στὰ χεῖρα νάχω
σὰν τὴν Μάκθεθ τοῦ Σαϊζήρου.

Τώρα λοιπὸν ὑπόθεσε πῶς εἰμ' Ἐπιτροπὴ
καὶ θὰ δικάσω σήμερα τὸν κάθε τελεπῆ.

*Ὅμως ὑπόθεσε καὶ σὺ, ποῦ χάρτες πάντα μύιγαις,
'στὸν πόλεμο πῶς πῆγες,

κί' ἔρχες ἑμπρὸς μου, Περικλῆ, νὰ κρίνω κατὰ πόσον
ὀπίστης τοῦ κληγητοῦ καὶ τῆς φυγῆς τὴν νόσον.

Λοιπὸν ἀρόδος κί' ἀπαθῶς προχώρησε σιμά μου...
πῶς λίγισαι παρακαλῶ ;

Π. — Τὸ ξίφος τόνωμά μου.

Φ. — Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, μὲ πᾶσαν συντομίαν,
εἰς πόσας μάχας ἔτυχες ;

Π. — Κί' εἰς ἑξῆς κί' εἰς καμμίαν.

Φ. — Τουτίστι ;

Π. — Μῆρος ἐνεργὸν εἰς κάθε μάχην εἶχα
μῖς' ἀπὸ καρφενίδας,

πρὸ πάντων περισσότερη σὰν ἔπινα μασιτῆα
μὲ μπόλικους μῆξίδας.

Φ. — Περὶ τῆς φράσεως αὐτῆς ποῶς δὲν ἀμειλίχως...
κί' ἀνήκας 'στῶν Ἐπιτελῶν τὸ ὅμμα κἄν εἰς ἄλλο ;

Π. — Ἀνῆκα 'στοῦς Ἐπιτελίαις
καὶ 'στὸ μπουκίτο τῆς Αὐλῆς,

καὶ σχέδια κατίστρωμα πολεμικῆς βαρβάτα
'στοῦ Ζαχαράτου ὀηλαθ' καὶ 'στ' ἄλλα καρφενεῖα,

καὶ τὰ τραπέζια τῆρινα μὲ σχέδια γιμάτα,
ποῦ καὶ μεγάλων καὶ μικρῶν ἰζούρλαινα κρᾶνια,

μὰ τὰ γκαροῦνια, δικαστὰ, μὲ μῖα πατασοῦρα
καὶ μὲ πολλὰ μοιμοῦρα

τὰ 'σφούγγιζαν ξητοίπωτα
καὶ δὲν ἀρίνα τίποτα.

Φ. — Ρίξε σὲ παρακαλῶ
κάθε φῆμιτρον σιγῆς,
κί' ἔλα 'πίς μὲ τὸ καλὸ
γὰρ τὸ καλὸ τῆς φυγῆς,
ἦτον ἄ τ σ ι δ ἔ ν τ ε τ α χ α κ ἄ ν π ε ν σ ἄ τ ο ; . . . π ῶ ς τ ῆ
πολεμάρχε τῆς εἰρήνης ; (κρίνει,

Π. — Σκίψου, δικαστὰ, καὶ κρίνε,
ῤῥώτησε καὶ τὸ φουάτο,
μὰ μὲ λὲν πολλοὶ πῶς εἶναι
κί' ἄ τ σ ι δ ἔ ν τ ε καὶ π ε ν σ ἄ τ ο.

Φ. — Πίς μου σὺ, ποῦ μῖς 'στοῦς πρώτους
τῶν Ἐπιτελῶν ἀνήκεις,
'στοῦ κληγητοῦ τοῦς κρότους
λάφρον κανὲν ἀφήκεις ;

Π. — ῤῥῶτα πάμπαις, ῤῥῶτα χῆναις,
ἐν 'στῆς ταραχαῖς ἐκίνας
καὶ 'στῶν Τουρκῶν τὸ κληγι
ἄρησα καμμιά νὰ φύγη.

Καὶ 'στὰ Φάρουλα κατόπι
ῤῥεθῆκαν δίχως λαθῆ,
κί' ἀνηγγεῖλη 'στὴν Εὐρώπην
πῶς καμμιά δὲν ἔλαθῆ.

Φ. — Δὲν μὲ λίτε πῶς συνέβη
κί' ἰσοῦθηκαν 'στὴ φουγάλα
τῆς μαγειρικῆς τὰ σκεῦα,
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα ;

Π. — Δὲν εἰζεύρω, δικαστὰ,
μὰ ῥεῖθῆκανε σωστά.

Φ. — Δὲν σὰς ἔλειψ' ἐν ἀπ' ὄλα ;

Π. — Μῆτε μῖα κατασκόλα.

Φ. — Τὶ περιέρρον ἀλήθεια !...

Π. — Ἦταν Θεοῦ βοήθεια.

Φ. — Ἐξηγησάτι μὲς πάντα
τοῦ πολέμου τὰ συμβῆντα,
δοῦσε μου νὰ καταλάβω
καὶ νὰ πάρουν κί' ἄλλοι κάθο.

Π. — Ἄκου τὸ λοιπὸν, καὶ δόξου δικαστὰ, μὴν ἀπορήσῃς
κάποιος 'στὴλαμε νὰ κἀνοῦν κατοπινοῦσαι τῆς Λαριστικῆς
κί' ὁ καθὼς ἐπροχώρει
μὲ τὸ ξίφος ἰμπροστά,
κί' ἔψαλαν κολαῖδες κί' ὄρη
τότα θοῦρα γινωστά.

Πλὴν ἐνῶ ῥαβοῦσαν πέρα δίχως νὰ ρεβοῦνται δόξου
κἄτι φράκτες ἔγῃκαν ῤῥεθῆσαν τὸν συνεργεῖς τοῦ διαβόλου
καὶ τοῦς φράκτες τοῦς ἔπῃραν γὰρ πολὺν καββαλαρία
κί' ἔγινε μῖα τρακαρία

καὶ τρομάρα ξεφνική,
πού σκορποῦν ἔδω κι' ἔκει.

Βαρεῖτε τᾶλογα, φωναῖζον τότε
μὲ μοῦρη κίτρινη σὰν τὸ λεμόνι,
πίσω 'στὰ Φάρσαλα, συστρατιῶται,
κι' ὁ φράκτες χῆμηξὲ καὶ μᾶς πλακόνει.

Μίσω τῆς φρίκης, μίσω τοῦ κρότου
πρόβαλ' ἔμπρός μας ὑπερνήρνας
σκιά μεγάλη τοῦ Δῶν Κισσώτου,
μὲ τοῦ Μαιμβρίνου τὸ μέγα κρᾶνος.

Δὲν ἦσον μόνος ἐσὺ, Κισσῶτα,
πού, καθὼς λέγονε σύγχρον' ἱππῶται,
μόλις ἐκύτταξες ἀνεμοβούλους
εἰδούς τοὺς 'νόμιξες ἔχθρων ὀμίλους.

Καὶ τῶρ' ἀκόμη σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
μεγάλης δόξης μεγάλους κράταξ,
καὶ τῶν Ἑλλήνων βλεῖω τοὺς γόνους
νὰ πέρνουν γι' ἄλογα κι' ἱππείες τοὺς φράκτας.

Ἐρὲ τί τοὺς θέλαμε τίτοισι μελαδέες
νὰ 'δοῦμα μᾶχης κι' ἡμεῖς πείδον ; ...
τώρα παθαίνουνε κι' οἱ Τουρκάλῳδες
μεταμορφῶσαι τῶν Ὀβιδίων.

Μορφήν λαμβάνουν καὶ σῆμα φράκτου,
ἔλαττες, πεύκις, λόφου, βουνού,
βοήν ἄγριαν τοῦ καταφράκτου,
φωνὴν ἄξιαν τοῦ πατινοῦ.

Καὶ σὰν ἀκούσατε καμηιά κουροῦνα
Τούρκος ἐφώναξε, βόλι θὰ πείσῃ...
κι' ὅπου κυτταξετὲ μὲ παπαροῦνα
θάνατι γιὰ σίγουρα Νιζάμη φείσι.

Βαρεῖτε τᾶλογα, φωναῖζον ὄλοι,
φράκτες ἱπρόβαλε, μυρίζε βόλι...
μὲ βόλια πολέμους καλλία νὰ λείπη
κι' ἡμεῖς δὲν εἶμασθε γιὰ καρδιοκτύπι.

Καὶ ὅτ' ἄν φυγὴν τοῦ Δομοκοῦ μέγαλα ξαφνικά,
βοή κι' ἀναμυρομπουλά,
κι' ἀπὸ τὰ μᾶζια 'ρίξαμε τὰ πυρομαχικά
κι' ἔβαλαμε μπαουλα,
καὶ βάρδα 'μπρός, φωναξαίμε, γιὰ νὰ περάσουν μπόγοι,
βαλιτσαὶ καὶ σκιμαῖ,
κι' ἄς κἀθεται νὰ χάνεται τὸ παλρο-σκυλλολόγι
μὲ τὴν παλρο-Τουρκιά.

Τὰ ποδαράκια τὰ λεπτὰ κυρίων ντυλικιάτων
δὲν τὰ σπῶνουν βροχοί,
καὶ τίτοισι ὄρασι προσπαθῶν νὰ σώσουν τὰ 'δικὰ των
οἱ νῆσι Τουρκομάχοι.

Γκιλὴν γκιλὰν ἐτρίλαν τὰ σπαθιά κλειθῶν Ἑλληνοπαίδων,
ἐσοῦζαν γυναικοπαῖδα, χηνοπαῖδα, παπάκια,
καὶ μὲς 'στ' ἀνακατώματα σπαθίων καὶ παντζεριδῶν
τρὴς παντζεριδῆς 'κύλισαν κι' ὤρθηκαν τὰ καπάκια.
Φ.— Ὡς ἔδω καὶ μὴ περῆκει... μού γενεῖς παροξυμῶν,
κι' ὄλοι θὰ τοὺς τιμωρῶσω μόνον μὲ προβιάσμων.

Τὶ νὰ 'πῶ καὶ νὰ δικάσω ;
τί σαρόλα, τί κελός ;
ὄλοι θὰ τοὺς προβιάσω,
κάνε σὰν μορφή κι' ἄλλοῖς.

Εἶναι πλέον περῆτοι
ἀπηνεῖς Δρακόντων νόμοι...
τῶν Ἑλλήνων ἀρετὴ
μῖνει μόνον ἢ συγγνώμη.

Πλὴν ἂν εἰς νῆον πόλεμον μετρήσω λιποτάκτας
καὶ 'ὄω καμπόσους Ἀρῆδες
νὰ τρέμουν μὲ φαντάσματα καὶ νὰ θαρρῶν τοὺς φράκτας
γιὰ Τούρκους καββαλάρηδες,
κι' ἂν 'ὄω καὶ τότε, βρεῖ παῖδιά, κανίνα μακ σπαθᾶτο
νὰ ρίξη φυσικῶν σωρῶν ἀπὸ τὰ μᾶζια κάτω,
καὶ μὲς 'σ' αὐτὰ πουλιερά κι' ἀποσκιαῖ νὰ βάλῃ
κι' ἔδωθε πάντα κι' ἄλλοι,
κι' ἂν Δράκοι τοὺς ἐγέννησαν κι' ἂν ἔχουν μίσων πλῆθῶς
θὰ κενωθῆ διὰ παντός ὁ τῆς συγγνώμης πῖθος,
κι' ἀνοικτιρῶνως θὰ θεοθεῖται ἀπὸ Στρατῶν στελιέχη...

(Εἶπε, κι' ὁ δικαζόμενος τοῦ δικαστοῦ τῆς βρέχει.)

Ὁ Φαδουλῆς ὅτ' ὄν τὸν-Χανὲ μὲ τὸν Τεφῆκ τὸν κουενέ.

Φ.— Σιλάμ ἀλίεμ. . .

Τ.— Μπουγιουρῦμὲ καὶ κάθισε καροί . . .
ὁ πόλεμός σας ἦτανε καρποῦ σαλατασῆ,
καὶ τὸ 'ντικὸ σας Χουκουμάτ μαζὶ καὶ δαιμονίζεται
κι' εἰρήνη ξερωρίζεται.

Ζαῆμη ἐφῆντ ταραξηνῶν Μυροκορντάτο στέλλει
καὶ τὸ συθῆκη τίλει.

Προνόμια τῶν Γιουνκλᾶρ, Κονοόλοι, Κονοσλάτα,
μὲ σας, κιοπόγλου κιοκικιέρ, γέννηκανε σαλάτα,
καὶ χὸς γκαλδὶν καὶ χὸς μπουλδουκ, καλὰ σας ἐριχτήκαμα,
'στὴν Πόλι κελῶς ἦλθατε κι' ἡμεῖς καλῶς σας βρήκαμα.

"Ανταμ ντελή, ντελή φυσὶκ αὐτὸ τὸ Ντεληγιάννη,
γι' αὐτὸν Ἰγγλῆς Σῶλοβερν ζουρλομαντία κἀνει.

Κι' ἀπ' τὴν Ἀθήνα νὲ χαμπίρ, τί νῆσι, τί μαντάτα ;

Φ.— Ζαῆμησ δστελε κι' ἡμεῖς ὅτ' ἔνι ντιξὲ τὴ στρατὰ
καὶ μούπε σ' πῆγαμε καὶ αὐτὸν Πόλι, κουεντέ,
νὰ κἀνης 'μπρός 'στὸ Πατισῶν τὸν καρχιζῶ-μπερντέ,
καὶ σφιζοῦ καὶ προσπαθεῖσι μὲ τὸν καρχιζῶ-Λῆκι
νὰ φέρῃς τὸ συθῆκη.»

Τ.— Καὶ σὺ τί τοῦτες ;

Φ.— Μάσαλλα, σακάρζαμ Ζαῆμη,
χαλί τῶν Τούρκων θὰ γενῶ καὶ τοῦ Χαμίτ κίλιμ,
μὲ τώρα ντὲν μού λῆς καὶ σὺ, πού μὲ τὸν θῆο τὰ 'χῆλασε,
ἀπ' τὸν καιρὸ πού 'χώρισαν τόσαι στρατιά καὶ θαλάσσαις
κι' ἠύρθηκε τέροτρα τῆς γῆς ἄνταμ Γκιχούρ Τριπτάλμος,
τῆ' ἀνομῆ, εἰρήνη γίνεται χωρὶς νὰ γένη πόλεμος ;
"Ακουγα πόλεμο κι' ἐγὼ κι' ἀκόμῃκα μὲ κάμα,
μὰ ντὲν ἐπίστευα ποτὲ πὸς θάνατι τέτοιο πράμαμα.

Μουχαρμῆ, μουχαρμῆ, μπᾶμ μπουά, ἀσκή, μανί,
τὸ Βασίληζ 'φωρίζε νὰ μῆτῃ Μακετονία,
τὸ Βάσοσ Κρήτη τράβηξε νὰ στήσῃ τὸ παντῆρα,
ιστὲ ὅτ' ἡθλο 'φάρωσαν ἀρμάδες νῆκτα 'μέρα,
ιστὲ τορπιλαὶ πᾶζανε κι' ἴλιγαν παραμύτια,
ιστὲ τζουμπάδες ἔκαναν συχνὰ μὲ κολοκῦττα,
τὸ Θεοδωρῆ 'ξισπᾶτωσε καυγὰ νὰ κοκαρντίση,
Λιβνίτης ἰσκαῶθηκε ντουσιὰ νὰ μπουκαρντίση,